

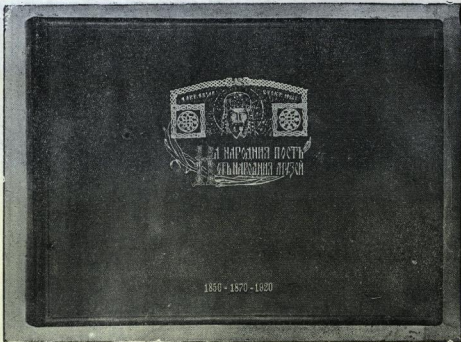
Вазовъ е засърменил съ комедията, идентъ и новинитъ на доосвободителната епоха, физически и морално той е израснал и закръпналъ въ нея; затова ти се рисува въ въображенето му винаги въ орсела на добродетелитъ на своитъ герои, и той храни къмъ нея само адмирация.

Наблюденията си надъ епохата постъ освободителното художественигъ си схващания Вазовъ е пръскадалъ въ три комедии и една драма—Михалакъ чорбаджи, Въстаникаръ дидъ, Службогонци и Казадарската нарица. Първата пръдставя една картина на она коменло положение, въ което се оказва този толкова характеренъ типъ на доосвободителната епоха—чорбаджиа. Главното лице, чорбаджи Михалакъ, е една жалка и чудновата пръживялица на миналото, смъшна въ новитъ отношения съ понятията си, пръдразскадитъ си и честолюбниотъ си. Той е избулгилъ вече това обществено положение, на което дължатъ почитестъ и покровително, но все пакъ по навикъ той ги очаква, иниска ги, и затова попада въ комично положение.

По-високо отъ тия двъ комедии, па и отъ инако отъ драматъ му, стои алуваната комедия Службогонци. Държъ построена, тя се отличава и съ нова характеристика на една реалистична типове, толкова специфична за новитъ отношения.

Казадарската нарица е драматизирана на романа подъ същото име. Песната ни дава въ сериозенъ драматически замыселъ едно парче отъ български животъ, градски и селски, както тѣ се пръживяватъ единъ въ другъ.

Историческото минало, почти въ равна степенъ като свъръменността, е интересовало Ив.

Пръдната корица отъ албума съ фотографически снимки, поднесенъ отъ Народния Музей.

Вазова: историческигъ му драми Къмъ пропасть, Бориславъ и Ивайло съ доказателство за това. Собствено това не сж драми, а исторически картини въ драматическа форма, които възскадаватъ моменти отъ историческия животъ на българския народъ отъ XIII и XIV вѣкове.

Бориславъ е апогеозътъ на великодушнето на Ивань Асманъ II, на любовта и на раздразненото и събудено отъ коварството на завистливитъ чувство.

Въ своитъ иви Вазовъ, обаче широко, епискично да схваща живота. Отъ тази страна той е ималъ хубавитъ образци на Шекспира. Обаче той не е можалъ да пръбодитъ опасноститъ и гъвкавоститъ на тая богата техника и затова у него не всичко е свъръшенство отъ тази страна. Вторичнитъ задачи твърдъ много го увличатъ и

отвличатъ отъ пръката и първа заглава на драматурга—развитие на една органическа споена чръзъ драматично напрежение интрига, най-сщественитъ елементъ на всъко драматично изображение. Въистъ интензивно развитие на фабулата, като най-специфична скица на драмата, Вазовъ по-често дава едно екстензивно, епично развитие на тая фабула. Епическитъ спени най-често пръживяватъ дѣйствието. По този начинъ неговитъ иници получаватъ характеръ на широки епични картини съ богатъ бегови и изобилна характеристика на лицата, но липнети отъ онази захватлива сила, която напрегатото, органическо развитие на централната драматическа интрига може да даде на една истинска драма. Неговитъ иници сж повечето драматични картини, отколкото драми въ скицирна смисълъ.

Вазовъ като обществень дѣецъ

Изъ „Вазовъ като обществень дѣецъ“ отъ Велю Велчевъ (сп. „Слънце“, кн. 4, год. II).
Още въ доосвободителния периодъ на своята дѣяностъ, следъ великолѣпния полетъ, който даде на духа си отъ своя „Борь“, вие го виждаме

разгледъ като на радоститъ на народа си въ пръвитъ минути следъ освободително му— така и на тжлитъ му отъ разпожването на българското общество въ Берлинъ. Жестокото дѣло на европейската дипломация, което осуети плодотвѣтъ на руския подвигъ, остави частъ отъ България подъ робство и постави българския народъ пръд нови грижи и борби за постигане мечтитъ си. Отгизнитъ въ своята душа на поети за всичко, що вътвурна народа, Вазовъ и Великовскъ заставатъ инечно на она ижевито движение въ Юна България протвъ берлинския договоръ въ 1878 г., съ което се пропая по единъ муникулентъ и трогателенъ начинъ духовното единство на разскисаното бъл-

прълетъгътъ границитъ на поробеното си общество и замъксенъ въ революционитъ пригласения за освобождението му, като членъ на централния революционень комитетъ въ Букурещъ. Въ една историческа фотографиа отъ онава врѣме, наредъ съ Кирика Цанкова, Олимпия Панова, Ст. Стамболива и др., пръдъ строителна снага на двадесетъ-пять годишния тогава поетъ.

Следъ освобождението Вазовъ се свързва чръзъ едно тѣсно и неразривно приятелство съ Константинъ Величкова, горещъ патриотъ и възхителень поетъ като него. Димитва млади поети, изкумени добротъ си къмъ България, единитъ съ патилата на немалъ-недрагъ въ чужбина, дружитъ съ верни въ турскитъ задани, се отделятъ на политическия животъ въ освободително си общество съ всички жаръ на жади за дѣяностъ идеалитъ. Тѣ ставатъ изразителъ на радоститъ на народа си въ пръвитъ минути следъ освободително му— така и на тжлитъ му отъ разпожването на българското общество въ Берлинъ. Жестокото дѣло на европейската дипломация, което осуети плодотвѣтъ на руския подвигъ, остави частъ отъ България подъ робство и постави българския народъ пръд нови грижи и борби за постигане мечтитъ си. Отгизнитъ въ своята душа на поети за всичко, що вътвурна народа, Вазовъ и Великовскъ заставатъ инечно на она ижевито движение въ Юна България протвъ берлинския договоръ въ 1878 г., съ което се пропая по единъ муникулентъ и трогателенъ начинъ духовното единство на разскисаното бъл-

Ст. Баджовъ

Първата страница отъ адреса-албумъ на българската армия.

Отъ Фонда „Нашта Коминва“.